

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, litra b), og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 2008/118/EF ⁽²⁾ af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF samt artikel 2, stk. 1, litra d), og artikel 70 i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽³⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem da fortolkes således, at forpligtelsen til at betale punktafgifter og/eller moms ikke ophører, når smuglervarer, som i den foreliggende sag, beslaglægges og efterfølgende konfiskeres, efter at de allerede er blevet indført på en ikke-forskriftsmæssig måde (overgået til forbrug) i Unionens toldområde, selv om toldskylden er ophørt af den årsag, der fremgår af artikel 124, stk. litra e), i forordning (EU) nr. 952/2013?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 269, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ EUT 2006, L 347, s. 1

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia grad (Bulgarien) den
2. oktober 2020 — V.M.A. mod Sofia kommune, »Pancharevo«-distriktet**

(Sag C-490/20)

(2020/C 433/44)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: V.M.A.

Sagsøgt: Sofia kommune, »Pancharevo«-distriktet

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 20 TEUF, artikel 21 TEUF og artikel 7, 24 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for, at de bulgarske administrative myndigheder — som har modtaget en ansøgning om attestering af en fødsel af et barn med bulgarsk statsborgerskab, der er foregået i et andet EU-medlemsland og registreret med en spansk fødselsattest, hvori to kvinder er anført som mødre, uden nærmere angivelse af, om og hvilken af disse kvinder, der er barnets biologiske mor — afslår at udstede en bulgarsk fødselsattest med den begrundelse, at sagsøgeren nægter at oplyse, hvem der er barnets biologiske mor?
- 2) Skal artikel 4, stk. 2, TEU og artikel 9 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at respekten for EU-medlemsstaternes nationale identitet og forfatningsidentitet betyder, at medlemsstaterne råder over et vidt skøn med hensyn til bestemmelser til fastslåelse af herkomst? Der ønskes navnlig en besvarelse af følgende spørgsmål:
- Skal artikel 4, stk. 2, TEU fortolkes således, at bestemmelsen tillader medlemsstaterne at kræve oplysninger om barnets biologiske herkomst?
- Skal artikel 4, stk. 2, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2, fortolkes således, at der i bestræbelserne på at nå frem til en ligevægt mellem interesserne skal foretages en afvejning mellem på den ene side en medlemsstats nationale identitet og forfatningsidentitet og på den anden side barnets tarv, hvorved der skal tages hensyn til, at der på nuværende tidspunkt hverken med hensyn til værdierne eller i retlig henseende er enighed om muligheden for i en fødselsattest at lade personer af samme køn indføre som forældre, uden nærmere angivelse om, og i givet fald hvilken af disse, der er barnets biologiske forælder? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvorledes kan denne ligevægt mellem interesserne da konkret opnås?

- 3) Er retsfølgerne af Brexit for så vidt af betydning for besvarelsen af det første spørgsmål som den ene mor, der er angivet i den fødselsattest, som er udstedt i en anden medlemsstat, er statsborger i Det Forenede Kongerige, og den anden mor er statsborger i en EU-medlemsstat, når der navnlig tages hensyn til, at afslaget på at udstede en bulgarsk fødselsattest for barnet udgør en hindring for udstedelsen af et identitetsbevis for barnet i en EU-medlemsstat, og derved i givet fald vanskeliggør en uindskrænket udøvelse af dets rettigheder som EU-borger?
- 4) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, forpligter EU-retten, navnlig effektivitetsprincippet, da de kompetente nationale myndigheder til at fravige modellen for affattelse af en fødselsattest, som er en bestanddel af den gældende nationale ret?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema de cassazione (Italien) den
30. september 2020 — Randstad Italia SpA mod Umana SpA m.fl.**

(Sag C-497/20)

(2020/C 433/45)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema de cassazione

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: Randstad Italia SpA

Kassationsindstævnte: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA og Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 4, stk. 3 TEU, artikel 19, stk. 1, TEU, artikel 2, stk. 1 og 2, TEUF og artikel 267 TEUF, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for en fortolkningspraksis som den, der er anlagt vedrørende artikel 111, stk. 8, i Costituzione (forfatningen), artikel 360, stk. 1, nr. 1, og artikel 362, stk. 1, i codice di procedura civile (retsplejeloven) og artikel 110 i codice del processo amministrativo (lov om forvaltningsproceduren) — med hensyn til den del, hvorved disse bestemmelser giver tilladelse til iværksættelse af kassationsanke til prøvelse af domme afsagt af Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) for så vidt angår »kompetencespørgsmål« — når henses til, at det fremgår af denne fortolkningspraksis og nærmere bestemt af dom nr. 6/2018 fra Corte costituzionale (forfatningsdomstol) og den efterfølgende nationale retspraksis, at retsmidlet kassationsanke på grundlag af en indsigelse om »manglende domstolskompetence« — som en fravigelse fra den tidligere praksis — ikke kan benyttes for at anfægte domme fra Consiglio di Stato (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), der er afsagt med henvisning til en national fortolkningspraksis, som er i strid med Domstolens domme, på områder, der er omfattet af EU-retten (i den foreliggende situation på området for tildeling af offentlige kontrakter), hvor medlemsstaterne har givet afkald på at udøve deres selvstændige beføjelser i en retning, som er uforenelig med EU-retten, idet den nævnte fortolkningspraksis medfører en konsolidering af tilsidesættelser af EU-retten, som ville kunne afhjælpes ved brug af ovennævnte retsmiddel, og dels underminerer en ensartet anvendelse af EU-retten, dels en effektiv domstolsbeskyttelse af subjektive retlige situationer, der er reguleret af EU-retten, idet den omhandlede praksis er i strid med kravet om, at EU-retten gennemføres fuldstændigt og hurtigt af alle retter på en måde, som er bindende og i overensstemmelse med dens korrekte og af Domstolen fastlagte fortolkning, henset til grænserne for medlemsstaternes »procesautonomi« ved udformning af processuelle retsmidler?